

РЕШЕНИЕ

№ 3841

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Мария Шишкова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **294** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към ГД „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите срещу съдебно решение № 719 от 18.10.2021г., постановено по НАХД № 8329/ 2021г. по описа на Софийски районен съд / СРС/, 7 състав, с което е отменено НП № К-0043430/26.01.2021г. на Директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б., с което на [фирма] на основание чл.212 във връзка с чл.72 и чл.71 ал.1 от Закона за защита на потребителите е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. и КЗП е осъдена да заплати на [фирма] разноски в размер на 580 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт. Твърди, че по безспорен начин е осъществен състава на вмененото нарушение и търговецът по безспорен начин е разбрал в какво се състои нарушението и правото му на защита не е нарушено. Навежда доводи за липса на приложение на чл.28 от ЗАНН. АНО правилно бил индивидуализирал имуществената санкция. Претендира да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да се реши спора по същество като потвърди НП.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] в писмен отговор и в с.з. оспорва касационната жалба. Решението на СРС било правилно и обосновано, постановено при спазване процесуалните правила и събиране на всички относими доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, IV- ти касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Съобразно чл. 220 от АПК, касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал по реда на чл. 283 от НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля - актосъставител Н. С. и свидетеля А. Ш., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени в хода на съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че са допуснати съществени нарушения на процедурата по издаването на АУАН и на НП по ЗАНН, които са достатъчно основание за отмяна на НП.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от въззивния съд правни изводи поради което не следва да ги преповтаря.

Поради наличието на множество разнородни изисквания за безопасност на различните стоки/ услуги по чл.71, ал.1 ЗЗП, от една страна, и бланкетността на задължението по чл.72 ЗЗП и санкционния състав за неизпълнението му по чл.212 ЗЗП, от друга страна, налага се във всеки един отделен такъв случай както в акта за установяване на административно нарушение съгласно чл.42, т.4 и 5 ЗАНН, така и в наказателното постановление съгласно чл.57, ал.1, т.5 и 6 ЗАНН да се посочат приложимите за конкретната стока/ услуга нормативни изисквания за безопасност, при условията и реда на които е трябвало, а не е била оценена и сертифицирана за съответствие. Тази задължителна конкретизация липсва както в АУАН, така и в НП. В обстоятелствена част на НП е възпроизведен единствено словесно чл.65 от Наредба № 1 от 12.01.2009г /погрешно посочена с дата 22.01.2009г/ която не визира конкретно нормативни установени изисквания за безопасност. Тоест, не е цитиран нормативен акт, предвиждащ съществени изисквания за безопасност на процесната услуга по чл.71, ал.1 ЗЗП, без да е упоменат по какъвто и да е начин какъвто и да е стандарт по чл.71, ал.1 ЗЗП. Без те да се конкретизирани в АУАН и в НП, съдът не може да провери съществуват или ли не такива изисквания за процесната услуга. Предвид санкционния характер на административнонаказателното производство тази конкретизация съгласно чл.57, ал.1, т.5 и 6 ЗАНН следва да е направена в самото наказателното постановление. Липсата ѝ, не може да се преодолее чрез извличане на

данни от документи по преписката. Тъй като наказателното постановление е санкционен акт чл.57, ал.1, т.5 и 6 ЗАНН императивно изискват то пряко и изчерпателно да индивидуализира административното нарушение – основание за реализираната с него отговорност и така забранява всяко косвено мотивиране на волята на АНО да наложи имуществена санкция по чл.212 ЗЗП чрез попълване на непълноти в съдържанието на наказателното постановление, при или след издаването му, с други материали от административнонаказателната преписка. В АУАН и в НП, в чиито рамки е лимитирана съдебната проверка, не са посочени приложимите за предоставянето на услугата изисквания за безопасността ѝ по чл.71, ал.1 ЗЗП. В тези рамки съдът не може да упражни контрол какви точни нормативно установени изисквания за безопасност са били задължителни и изпълнени ли са в действителност или не. Тези задължителни елементи от обективната страна на състава по чл.212 ЗЗП в разрез с чл.42, т.4 и 5 ЗАНН не се съдържат в АУАН. Нередовността не е отстранена по чл.53, ал.2 ЗАНН от АНО, а е възпроизведена в НП като негов недостатък по чл.57, ал.1, т.5 и 6 ЗАНН. Естеството и тежестта на така допуснатия от актосъставителя и възпроизведен от наказващия орган пропуск е съществен, тъй като е довело до установяване и санкциониране на административно нарушение по бланкетния състав по чл.212 ЗЗП, без да са специфицирани по какъвто и да е начин каквито и да е нормативни изисквания за безопасност чл.72 ЗЗП, които да са приложими за услугата от възможните такива по чл.71, ал.1 ЗЗП.

Посочените за нарушени норми на чл. 72 във връзка с чл.71 ал.1 от ЗЗП са бланкетни и общи, и правилно съдебният състав е приел, че задължително следва да бъдат разглеждани във връзка с друг нормативен акт, в който изрично се посочва нарушената в същия акт конкретна норма. Вписването на общи формулировки, без да се посочва на кои нормативно установени изисквания следва да отговаря предоставяната услуга т.е. по коя разпоредба от съответния подзаконов нормативен акт, представлява съществено процесуално нарушение, опорочава НП и обуславя самостоятелно отмяната му за формална незаконосъобразност.

С оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора и на осн чл.63д ал.1 от ЗАНН във връзка с чл.143 ал.1 АПК и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. Направеното от касатора възражение за прекомерност на заплатения адв хонорар е неоснователно с оглед разпоредбите на чл. 18 ал.2 вр с чл. 7 ал.2 т.2 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, същото е малко над предвидения минимум, но с оглед проведените две с.з. в които участие е взел процесуален представител на ответника , следва да се присъди изцяло.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 719 от 18.10.2021г., постановено по НАХД № 8329/ 2021г. по описа на Софийски районен съд, 7 състав.

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите да заплати на [фирма] сумата от 600 лв. разноски.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.